1937
473

295.

295.

Kostar 16 fl Bco

P. Bogren

G. i Byggdén

HELSINGIN YEIOPISTON KIRJASTO

Björck & Börjeson
Smk. 53:85

5

422,

MISS PRICES
Äfwentyr.

Öfwersättning.

ÅBO,
Tryckt hos Kgl. Acad. Boktr. J. C. FRENCKELLS
Encka, År 1782.

Lady Arnold som bodde i London, i början af detta hundrade talet, steg en dag ur wagnen wid sin port, när en flicka omkring 18 års ålder, steg fram, med en korg på armen, upfyld af wälgjorde pappersblommor, och bad Frun handla. Lady Arnold fäste straxt ögonen på denna flickan, och tyckte sig på hennes upsyn blifwa warse en hemlig sorg, som bodde i deß hjerta. Flickan war wacker och ägde uti sit ansigte något som war intagande. Har du sielf tilwärkat deße blommor, mitt Barn? sade Lady Arnold. De äro ganska wäl gjorde. Jag wil komma med dig i handel, och betala deras wärde. Men, säg mig mitt kära barn, hwarföre du brukar denna födkrok, hwarföre du icke hällre gifwer dig i tjenst, än at på detta sättet förnöta din tid, och löpa gatorne omkring.

Ach! min Fru swarte Flickan, min stackars gamle Fader ligger i et swårt fängelse, och kan ej lefwa mig förutan. Jag tilbringar 5 dagar hos honom i hans fängelserum, på dem arbetar jag flitigt, och den 6 dagen går jag ut, at sälja mitt arbete, då förtjensten altid hörer honom til. Nog skulle jag kunna gifwa mig i tjenst, men då wet jag, at min stackars Fader snart skulle förgås af elände.

Kom med mig in mitt Barn, sade Lady Arnold. Jag wet ej om min tanka bedrager mig, men mig förekommer, som woro du icke upfödd

född i denna fattigdom och elände. Hwem är din Fader? Hwilka äro dina öden? Lemna mig härom en sanfärdig underrättelse. Min Fader, swarte den unga flickan, i det hon rådnade och slog ned ögonen, är en wördig Präſtman. — Hwad? en wördig Präſtman, och både du och han så olycklige! — Fortfar med din berättelse. —

Ja, min Fru, hans öde är en olycka, men intet något rättmätigt straff för något brott. Min Fader är en dygdig man, och hans dygd åfwen så mycket som hans olycka, är orſaken til den myckna kärlek som jag för honom bär.

Huru heter han —

Han heter Price, min Fru, och jag begynner på eder befallning min enfaldiga berättelse.

Min Fader satt för 12 år sedan wid en liten Landsförſamling uti Berkshire såſom Lärare. Han hade namn för at wara en stor predikant, lärd, och det som ännu mera är, at wara den dygdigaſte människa på hela denna orten. Innom hans förſamling bodde en rik Adelsman som het Mr. Vare. Denne Vare ägde allas högaktning som honom kände, han älſkade högeligen min Fader, och bar för honom det utmärkta förtroende, at han änteligen wille hafwa honom til wägledare för sin unge Son, som ſkulle reſa utomlands. Min Fader war wuxen til denna ſyſlan, och hade förut uti ſine yngre år gifwit upfoſtran åt en rik yngling, af hwilken han hade mycken heder. Men en enda ſwårighet låg min Fader nu i wägen, för at kunna foga ſig efter Hr Vares önſkan. Min Fader war gift, älſkade mycket ſin huſtru, och mig icke mindre,

som war hans enda barn, ännu nog liten. Hr. Vare försäkrade min Fader, at han sielf i denna delen skulle med all uptänkelig ömhet ärsätta min Faders bortowarelse, och se både min Mor och mig i alla delar til godo. Wilkoren woro rätt fördelaktiga och alla löften smickrande, så at min Fader kämpade sig efter Hr. Vares åstundan, och åtog sig hans Sons handledning. Man gjorde sig färdig til resan. Min Fader lemnade sit hus med tårar och wälsignelser, sedan han tagit afsked ifrån sin församling, och reste sin wäg med den unge Hr. Vare.

Den hederlige Adelsmannen hölt trogit sina gifna löften, och räknade för sit högsta nöje, at göra min Moder godt, under hennes mans frånwaro. Han war just en Fader för wårt hus. Efter 4 års förlopp kommo de resande hem. Allt stod wäl til, Hr. Vare emottog en skicklig Son utur min Faders händer, och min Fader omfamnade min Mor och mig med en obeskrifwelig glädje, efter sin återkomst i sit hus.

Min Far började nu blifwa gammal; men ägde uti Hr. Vare en wän, som jämt sörgde för deß underhåll, och som årligen hade anslagit honom en inkomst af 200 pund Sterling. Efter Hr. Vares död skulle Sonen wara förbunden, at låta min Fader njuta samma inkomst så länge han lefde, och denne betygade sin benägenhet, at trogit upfylla sin Faders förordnande i denna delen. Efter 3 år, dog den hederlige Adelsmannen. Sonen wistades då i London, men glömde intet at fullgöra Fadrens wilja. Emedlertid kom den unge Vare sällan til Berkshire, ty han

hade

hade en annan egendom som han mera älskade; Min Mor dog efter en långsam siukdom Hon hade fått af min Fader en liten morgongåfwa, som i det längsta blef orörd, men siukdomen som mycket kostade, nödgade honom at gripa til denna ringa summan, så at den nog förminskades, som mycket oroade min Fader i anseende til mig, hwars mistning detta blef. Jag war omkring 15 år. Min Fader sörgde mycket öfwer min Mors dödsfall, och jag war den enda som kunde i någor måtto lindra hans sorg.

Den unge Hr. Vare, kom resandes til sin egendom i Berkshire. Han drögde ej at hälsa på wårt hus och upsöka sin gamla wän och följeslagare. Jag hade ofta sedt honom förut uti min barndom, utan at på honom göra minsta upmärksamhet; men denna gången syntes han mig rätt behagelig.

Här rådnade Miss Price, men Lady Arnold läddes icke blifwa sådant warse. Fortfar sade hon.

Miss Price suckade djupt och talte widare: Min Fader, som älskade sin fordna discipel, såg honom med mycket nöje. Mr. Var wisade min Fader all wördnad, och giorde mig all uptänkelig höflighet. Han förblef en wecka på sin egendom, och såg oss mäst alla dagar. Sände han at fråga huru wi mådde, så kom budet aldrig tomhändt. När Hr. Vare änteligen war resfärdig, sade han til min Fader: I lefwen här på Landsbygden et altför stilla och indragit lif, kom och följ mig til London för at där tilbringa några weckor. Där hafwen I ombyten, och jag skal wara om-

tänkt at skaffa både Eder sielf och eder Dotter anständiga nöjen.

Min Fader nekade med mycken höflighet til detta anbud. Jag begriper lätt, sade Hr. Vare, under det han smålog, hwad som gör at I icke finnen Eder härwid; men den omständigheten wil jag bjuda til at afrödja. Jag wäntar min Syster til mig, och jag lofwar Eder dotter hennes sällskap. Jag kände rätt wäl Hr. Vares syster, hon war något äldre än brodren, och hade efter sin Moders död blifwit upfostrad hos en af sine närmaste anhörige. Min Far swarte härtil med höflighet: I har rätt gißat til mina tankar; och efter den anstalt I ärnen widtaga, wil jag foga mig efter edert anbud, och uti så godt sällskap, tillika med min dotter begifwa mig til staden på en kort tid. Denna resan torde tjena henne til ro och nytta.

Wäl! sade Hr. Vare: Jag kommer i morgon för at hämta eder med min wagn. Wi skola resa tilsammans.

Wi kommo til London, och blefwo med all höflighet handterade uti Hr. Vares hus. Men jag saknade hans Syster, och wäntade såfångt flere dagar på hennes sällskap, som mig lofwat war. Änteligen berättade oß Hr. Vare at den slägtingen hos hwilken hans Syster war, blifwit siuk, och kunde således icke umbära hennes närwarelse. Han trodde emedlertid at för mig war ingen ting at äfwentyra, under min egen Faders jämna upsigt och öfwerwaro. Huru nu detta war, så beslöt min Far at wi innom några dagar

gar skulle göra oß resfärdige hem, så framt Miss Vare deßförinnan intet skulle komma.

Wi bodde rätt wäl, och hade de wackraste rummen i huset. Hr. Vare, hade lemnat åt min Far nyckelen til sit Bibliotheque, som war utwaldt, och där tilbragte han sina roligaste stunder. Jag wille intet resa ut, innan jag skulle få mit wäntade sällskap, ehuru Hr. Vare med mycken höflighet gjorde mig anbud af flere Damers bekantskap, hwilka på första ord skulle wara färdige at föra mig med sig både til Spectaclen och på Promenader. Jag förblef således jämt i min kammare och wid mitt arbete, i wäntan på tilkommande nöjen uti Miss Vares sällskap.

Det drögde intet länge, innan jag började märka några oanständiga affigter hos Hr. Vare. En dag sökte han tilfälle at allena råka mig. Jag tog honom med kallsinnighet, dock ej ohöfligt emot, och lät honom märka mitt mißhag wid detta steget. Han war denna gången inom anständighetens gränsor, fast än han några resor uprepade de orden, at han *adorerade* mig. Jag anså Mr. Vare såsom min Fars både wän och wälgörare, och wille på denna grunden intet störa honom. Några dagar efter detta första besöket, kom han igen til mig, då jag satt uti Cabinettet helt allena med en bok i handen. Han uprepade samma ord som förr, at han wördade mig, och det med en hetta, en rörelse, som gjorde mig helt förskräkt. Jag böd til at hålla god mine, och skämtade bort hans ord; men han begynte förplikta sig och bedyra med många eder, at han intet längre kunde lefwa,

så framt jag nekade honom min kärlek, och inte wille foga mig efter hans önskan. Jag föreställte honom obilligheten, nedrigheten och skammen häraf, både för sig sielf och för mig. Hwad, sade jag, skal detta wara belöningen för min Faders omsorg och kärlek för eder, då han ledsagade eder på främmande orter! — Nej min Herre, annat förtjenar han af eder. — Tron intet at jag nåns bedröfwa honom med berättelsen om detta steg som J nu tagit; men waren likwäl försäkrad at jag skal öfwertala honom, at wi snarligen måtte komma utur edert hus. J bören intet säga nej härtil. Gån emedlertid edra färde, i annor händelse nödsaken J mig at ropa om hjelp. — Vare kastade sig ned för mina fötter, och utöste alla de prydeligaste wördnadsbetygelser som finnas i Romaner. Omsider gick han ut, och jag slog dören til, med föresats at intet wara ensam, åtminstone så länge mitt wistande skulle blifwa här i huset, hwilket jag hoppades wara kort.

Men, inwände Lady Arnold, huru kunde J weta, at Hr. Vare hade några oanständiga affigter? Kanske hans kärlek war ren? Kanske han wille hafwa eder til hustru! — Nej, min Fru, därom nämnde han icke et ord, och om han än hade detta sagt, så måtte jag intet hafwa kunnat göra mig sådant hopp. Så ung jag war, begrep jag helt wäl hans affigter, och jag fick styrka nog för mina misstankar, af den farhåga som han wisade, at min Far skulle få weta hwad som nu hade passerat.

Samma afton bad jag min Far, at få re-

sa

sa hem, hälst jag nog kunde se, at Miss Vare ej woro at wänta. Jag kunde hemma på Landet roa mig mycket bättre, ibland mina gamla bekantskaper, än i London innom fyra wäggar. Min Far swarte, at han redan sielf tänkt därpå, och at wi skulle säkert fara hem i slutet på weckan, så framt Miss Vare ej deßförinnan kom. Han hade härom talt med Hr. Vare, som wisat sig nog mißnögd, når han fått höra wårt beslut, och förnyat sina försäkringar, at hans Syster oförtöfwat måtte komma. Icke deß mindre utsattes öfwermorgondagen, til wår resedag.

Hr. Vare fick intet tilfälle at tala med mig hwarken denna eller den följande dagen. Jag höll mig jämt inne uti min kammare. Han kom utan för dören, klappade på, bad om tilstånd at få komma in; men jag nekade dertil. Han förebrådde mig min hårdhet; men jag tyckte långt mera om hans förebräelser än hans otidigheter.

Under all den tid wi warit i staden, hade Hr. Vare hållit oß jämt sällskap hemma i sit hus. Men aftonen för än wi skulle resa wiste han sig intet. Han hade ursäktat sig, at han måtte utom hus äta aftonmåltid. De förra dagar, roade han oß med wackra Concerter, och bjöd mycket främmande af bägge könen, oß til sällskap. Deßa twå sista dagarne war aldeles ingen främmande, ingen Concert, inga lustbarheter. Wi åto då ensam wår aftonmåltid min Far och jag. Wi talte om wår resa, och gingo hwar uti sit rum, klockan 11 på aftonen.

Här stadnade den stackars flickan med sin berättelse, men syntes ändå hafwa mera osagt, som hon icke tordes swara med. Jag

Jag wil förmoda, sade Lady Arnold, at den goda Hr. Vare intet kränkte sina skyldigheter som Wärd, eller at han wågade sig om natten in uti eder kammare. — —

Jo men, min Fru, gjorde han så, den nedrige siälen, och jag begriper intet huru han kom därin. Säkerligen hade han där förgömt sig, innan jag om aftonen gick in. Hans hushållerska låg inne i min kammare uti en liten lyftsång. När hon om qwällen följde mig in, berättade hon at hennes Herre dagen derpå ärnade gifwa en prägtig måltid åt en myckenhet främmande; alt detta satte henne syssla in på natten; så at hon ej så snart kunde komma i säng. Hon bad mig trygt somna och wara försäkrad, at hon i all tysthet skulle komma efter. Jag trodde henne. Hon gick sin wäg, jag klädde af mig och lade mig. Min tanka war, at i det längsta waka, för at afbida Hushållerskans ankomst, och til den ändan satte jag ljuset til sängen, tog en bok och började läsa. Jag hade med mycken andakt läst wid paß en timma i boken, när jag fick höra at någon gick helt sakta uti kammaren. Jag wiste at dören war igen, jag hörde den icke öpnas, och blef derföre rätt förskräckt. Jag ropar: Hwem är där? Ingen swarar. Men i det samma får jag se Mr. Vare som kommer fram, kastar sig ned fram för sängen, och lutar sig deröfwer. Jag börjar skrika. Jag hörer ej hwad han säger, men han rycker min uti sina armar, kramar mig hårdt, och talar mycket. Jag skriker hårdare, och bemödar mig med alla krafter, at slita mig utur hans

famn.

famn. Änteligen kommer jag derifrån, därmed at jag kastar mig utur sängen. Jag faller på en gång ned i golfwet och drager med mig lakan och täcke, som jag wippat omkring mig. Vare bjuder förgäfwes til at tysta mig, med föreställning at jag wäkte up min Far, at han intet ondt hade i sinnet, at han straxt årnade sig ut; jag fördubblar mitt ropande.

Til all lycka, hade min Far ännu intet gått til sängs, utan satt i Bibliotheques rummet och läste. Han hade eljest sin kammare nog afskild ifrån min, och just detta gjorde Mr. Vare så mycket mera säker. Bibliothequet war däremot nära intil mitt rum. Min Far hade hört mitt första rop; utan at kunna tro, at det kom ifrån mig. Han trodde at man gjorde något owäsende på gatan. Han öpnade fenstret, men alt war där fredligt och tyst. Han gick derföre ut, stiger i trappan, lyssnar til och får höra at bullret war uti min kammare. Han flyger dit, och til mera lycka hade den oskicklige Vare glömt at låsa dören til. Döm min Fru, hwilken syn detta blef för min Far, at se mig liggande på golfwet omlindad med sängtäcket, skriande, hufwudet bart, håren utslagna och näsan i blod, som skedde när jag föll ur sängen; Mr. Vare i bemödande at lyfta mig up, och mig med all magt fäktande däremot.

Himmel! hwad ser jag, ropte min gamla Far. —

Ach! min Far! Låt oß fly ifrån detta ohyggeliga ställe. Fräls mig ifrån detta willdjuret! Mr. Vare . . . . . .

Ach!

Ach! min Dotter! Du har säkert miſskändt honom. — Wet du wist at det war han! — Nej. Det kan omöjeligen wara han som detta gjordt! — Omöjeligen. —

Mr. Vare förswann som en ljungeld ur min kammare, så snart han blef min Far warse.

Min stackars Far, lyfte mig up i sina armar, lade mig sakta i sängen, fick uti et glas kalt watn, af hwilket han gaf mig dricka, och twättade sedan bloden af mitt ansigte. Han trodde mig wara sårad; men det war intet annat än näsebloden som mig wanskapat.

Så snart jag kommit mig något före, berättade jag honom hela förloppet, alt sedan Mr. Vare första gången i enrum med mig talade. Ach min Fru, om J sedt hans beſtörtning, hans förtwiflan. Han kom liksom utom sig. Den nedriga, den otacksamma, den åreförgätna stålen! ropte han. Jag skal på förska gärningen gå, at föreställa honom sin miſsgärning. Men min Far slapp intet ur kammaren. Wäldswärkaren hade wid sin utgång, stängt dören utanifrån. Således fick min Far rådrum at sakta sin första hetta. Han besinnade sig, huru fruktlös möda det skulle wara at göra förwitelser åt en Tyran som hade magten i händerne. Det bästa som göras kan, sade han, är at wi skilja oss ifrån detta fördömda stället. Stig up min dotter, och gör dig färdig, at wi må kunna gå hädan så snart någon kommer at öpna dören. Jag wil intet en gång se den miſsdådaren. Låt oss förlita oss på Guds försyn, han lårer wål förja för wår utkomst.

Wäl hade för oß warit, om wi strax kunnat wärkställa wårt beslut: men wi blefwo hindrade. Wi ropade at man måtte öpna oß dören, men ingen kom. Natten gick förbi, och aaf oß tid at begråta wår olycka, at tänka på wårt tilkommande elände. I första gryningen öpnades dören af Hr. Vare sielf, som i natträcken kom in til oß i kammaren.

Han började strax tiltala min Far. Han förklarade at han sielf war högeligen mißnögd med hwad som händt. Han hade något beskånt kommit sent hem i aftons, och i ruset begått et fel, för hwilket han nu wille bedja om förlåtelse. Jag tilstår, fortfor han, at jag älskar Er Dotter, och at jag med en slags ledsnad hört eder tala om hemresan. Kårleken och winet förbrillade mitt hufwud.

Min Herre, swarte min Far, de förwitelser som I förtjenen, sparar jag; alt hwad jag wil säga år det, at jag hade wäntat mig af eder et annat upförande, emot all den ömhet jag hos eder burit ifrån eder barndom. Låt oß få fara hådan. Wi skole aldrig mera falla eder beswärlige.

Mr. Vare, begårade at allena få tala några ord med min Far. Min Far nekade wäl därtil; men han måste sluteligen följa med honom uti Bok-kammaren. De woro bägge där en god half timma. Jag hörde at de talte häftigt och hårt. Änteligen kom min Far tilbaka med tårar i ögonen och kastade sig uti Soffan. Den Besten! — Han har fullkomnat sit nedriga upsåt! — Han har djupt sårat mitt hiertg! — —

Jag

Jag flög min Far i famnen, jag trodde at Vare hade ämnat mörda honom. Nej — det hängde intet så tilhopa. Jag begärte då förklaring öfwer denna utlåtelsen.

Ach! min Dotter! — Han wil — at jag — at jag — skal sälja dig åt hans bränad. — Bedja en Far, så handla med sit eget barn! — Ach! min Far, låt oß gå hådan, — här är för oß icke den minsta säkerhet. — Kom mitt kära Barn — låt oß gå. — Wi få sedermera tänka på utwäg at försörja oß: wåra hjertan äro rena. Wi sky synden. Gud kan icke öfwergifwa oß.

Min Far tog mig wid handen. Jag följde honom, ehuru jag ännu war uti mina nattkläder. Måtte wi endast komma ned på gatan! Men hwart skulle wi nu gå? Nytt bekymmer för oß bägge, som i London, hade aldeles ingen bekantskap. Jag hade aldrig tilförene sedt London. Min Far hade för så lång tid tilbaka warit här, at han med skäl kunde tro sig wara bortglömd af alla dem som honom fordom kändt. Wi gingo igenom et yttre rum, som war utan för min kammare; men funno dören för oß tilstängd.

Wi äro förlorade! wi må förtwifla! ropte jag. Wi gingo in tilbaka och samråddes hwad som woro til görandes. Änteligen gaf jag min Far tilkänna, at jag wille åfwentyra alt, för at komma ut.

Den nedriga Hr. Vare hade sagt åt min Far, at han wille lämna honom en hel dags betänketid på den propoſition han honom hade gjordt

giordt om mig. Han förmodade at min Far skulle foga sig efter hans åstundan och wid et nogare eftersinnande, se förmonerne af de wilkor som honom blifwit anbudne. Min Far, swarte jag, när han mig detta berättade, jag hoppas at denna gifna betänketiden skal tjena mig til frälsning utur denna gemena personens händer. Jag utbeder mig endast Edert biträde härtil. Jag har i sinnet at binda de lakan och det täcke tilsammans som äro på min säng, at fästa dem uti fenstret och at därmed sänka mig så sakteligen ned på gatan.

Mitt förslag wann min Fars bifall. Men ännu en gång: hwart wille jag taga wägen, när jag woro nedkommen, i mörkaste natten? Denna utwäg tjente deß utom endast för mig. Den dugde intet för min tunga och gamla Far. Han kunde wäl hjelpa mig ned, men jag intet honom at komma efter. Deßa olägenheter brydde wåra hufwuden, när jag erhindrade mig, at en Handtwärkshustru nyligen warit hos mig för at taga mitt märke til en klädning, och hwilken jag händelsewis kommit at fråga, hwar han bodde. Hennes hus wil jag söka up, sade jag til min Far, och där må jag uppehålla mig til deß I kunnen komma efter. Hr. Vare må wäl icke wara så grym, at han wil hålla eder qwar, sedan jag sluppit utur hans wäld.

Jag wil hoppas det samma mitt kära Barn.

Efter deßa öfwerläggningar blefwo wi bägge tilfredsstälte. Wi fingo emedlertid mat, och betjentes på wanligt sätt af en dräng. Wi bö-

bo til at wisa oß glade, men kunde nästan ingen mat smaka.

Hushållerskan, som jag förr nämnt, war altid den sista i huset som gick til sängs. Jag wiste ej wäl, om jag om aftonen skulle laga mig bort innan hon hant komma up i min kammare, eller om jag skulle wänta tils hon insomnat. Hon sof hårt; jag beslöt derföre det senare. Fenstret lemnade jag på glänt och slog ned rullgardinen.

Nyß för än wi reste til London, hade min Far af Hr. Vare fått 50 pund Sterling, som war et quartal af deß årliga pension. Af dem hade han hos sig 50 Guineer, gaf mig hälften, för at hafwa något i händer, om jag skulle wäl komma undan.

Klockan 11 på qwällen kom Hushållerskan, gick igenom det yttre rummet där wi säto, och lade sig uti sängkammaren. Wi bytte strax ämne til wårt samtal, så snart wi hörde at någon kom gångandes. Min Far gjorde mig tecken i det Hushållerskan kom, och begynte i det samma tala om höghet, rikedomar, wällust och nöjen, såsom något ypperligit godt i werlden. Jag wisade mig mycket upmärksam och nögd wid deßa ämnen. Hushållerskan hörde säkert wårt samtal, och jag märkte at hon stod en stund wid dören för at lyßna därpå. Det war så wi wille hafwat. När min Far blef henne warse, wisade han sig liksom förbehållen, och tystnade twärt af. Hushållerskan som detta märkte, wille gå sina färde utför, at icke wara oß hinderlig, och komma åter, så snart min Far gått ifrån mig; men wi nekade henne, och jag bad henne lägga

sig

sig med försäkran at jag rätt strax skulle komma efter. Hushållerskan war enwis, wi läto henne gå, och skyndade oß emedlertid at fullborda wårt beslut, efter den gißningen föll oß in, at hon kanskie af Hr. Vare fått hemlig befallning at stånga mig in, så snart min Far skilt sig ifrån mig.

Stunden syntes mig fördelaktig och jag beslöt at nyttja den. Jag tog et rent papper, skref derpå deßa orden: Hielp mig at komma wål ned, så lofwar jag eder ån en Guinee. Jag wek papperet, lade däruti en Guinee för at wisa at mitt löfte intet bestod i blotta ord; jag tog et lika papper som jag wecklade samman och lade en sten däri för at gifwa det tyngd. Nattwakten kom, jag öpnade fönstret, tände eld på det senare papperet och kastade dem begge ned på gatan, för wagtens fötter. Det brinnande papperet gjorde at wagtkarlen blef strax det andra warse. Han öpnar det, tager Guineen och ser up til mitt fönster. Jag tiltalar honom med en sagta röst, men så at han wål kan förstå mig, jag ber honom läsa hwad som war skrifwit i papperet. Han sätter det til locktan, läser, ser på penningen och swarar: Wänta et ögnablick. Jag skal strax wara til Er tienst.

Under det jag nu wäntade, sammanbinder jag med hast mine begge lakan och fäster dem med ena ändan wid fönstret. Jag darrade af frugtan, at karlen intet skulle komma åter; men min frugtan war fåfäng. Han kommer och hade med sig en annan karl, som tycktes bära en stega på axlarne. Det war så; de hielpas åt

at resa up stegan emot wäggen, den ena stiger därpå up och kommer i det närmaste til fönstret. Kom nu, säger han til mig, jag räcker eder, lemnen eder trygt i mina armar, så kunnen I utan minsta fara komma ned, wi behöfwa intet edra ihopbundne lakan.

Min stackars Far, hielpte mig up i fönstret, höll om mig, bad mig för säkerheten skull hålla wäl uti lakanet, och släpper mig ei för än mannen ropar honom til: Jag håller henne fast, gif nu efter. Denne lemnar mig åt sin Kammerat, som stod längre ned, och jag kommer lyckligt på gatan. Därefter kastar min Far ned til mig et knyte med mine lindkläder och små saker, tager in lakanen igen och slår sakta til fönstret.

Jag tiltalar min befriare och säger: Min wän, ännu begärar jag af eder en liten tjenst. I måsten ledsaga mig dit jag wil gå. Wägen är intet lång. Jag skal då gifwa eder den utlofwade belöningen. Han samtykte til min begäran, bad sin följeslagare sätta stegan där han honom tagit, och följde mig riktigt til det huset där min Handtwärkerska bodde. Jag bad honom stadna qwar et ögnebleck hos mig.

Alla människor i detta huset såfwo. Jag bultade flere gångor på porten. Änteligen öppnar en piga fönstret och frågar: Hwem där war! Hwad jag wille? Jag begärar tala med Er Matmoder swarte jag, bed henne stiga ned til mig uti en stor angelägenhet. Jag wäntade litet. Hon kom. Då gaf jag wagtkarlen den utlofwa

lofwade Guineen. Han geck sina färde ganska förnögd Men nöjdare war ändå jag.

Min Handtwärkerska frågade innom sin port: Hwad det war? Hwad angelägenhet jag hade at förkunna? jag nämnde mit namn, hon öpnade porten och jag slapp in. Slå Er port igen sade jag, jag har besynnerliga ting at eder anförtro. Hon bad mig göra sig en omständelig berättelse om hwad mig händt, och jag war ej oberedwillig därtil. Hon blef däraf rörd och lofwade härbergera mig til des min Fader skulle kunna hinna söka mig up. På längre tid sade hon, kunden I blifwa röid, ty som jag är känd med Hr. Vares hushållerska, så plägar hon stundom besöka mig, och skulle hon til efwentyrs kunna någon gång här blifwa Er warse.

Jag begärar ej at wara länge hos Eder, swarte jag. Så snart min Far kommer wäl ifrån Hr. Vare, så ärna wi resa hem til Berkshire. Jag skal emedlertid bjuda til at i minsta måtto falla Eder beswärlig.

Jag tilbragte den följande dagen uti mycken oro, och utan at höra minsta tinog om min Fader. Aftonen därefter kom någon med et bref, hwars utanskrift war ställd til min Dame. Innom det yttra omslaget, låg et bref med utanskrift til mig. Jag igenkände strax, at det war ifrån min Far, jag öpnade det, men ⁘ Min Fru! Han hade daterat det uti sitt fängelse. Jag kom utom mig af sorg Min arma Far, berättade mig, at wår glupske förföljare, förbittrad öfwer min hemliga flygt, om hwilken han ej fått kundskap, förån morgonen efter, hade

helt och hållit skyllt honom därföre: Min Far hade öpenhjertigt för honom widgått, at han härwid hulpit mig, dock utan at nämna hwem som mera härunder räckte oß hjelpsamma händer. Däröfwer hade Hr. Vare farit emot honom ut, i de försmädeligaste ord, och sluteligen igenkräft alla de penningar, som han tid efter annan gifwit min Fader, ifrån sin Fars död.

Hwad swar skulle wål min Fader härtil kunna gifwa? Intet annat än detta; I weten min Herre alt för wål, at jag intet är i tilstånd, at återberala Eder den minsta Summa af deßa penningar. Jag hörer med en billig förundran, at I dem återfordren, sedan jag ansedt dem mera såsom en gåfwa än något lån. Emedlertid skall jag anwända all möjelig flit, at Eder deße penningar återställa. Jag finner mig för ingen del wid, at stå uti någon förbindelse, emot et så nedrigt hjerta, som Edert är.

Skulle I kunna tro Min Fru, at Hr. Vare, war nog grym, för at kunna låta häkta den gamle hedersmannen, och at tilsäja honom, at han ingen befrielse hade til at wänta, för än han skaffat sin dotter tilbaka uti Hr. Vares wåld.

Min stackars Far, bad mig komma til sig i fängelset, men intet ensam, utan i sällskap med någon som kunde skydda mig för alt slag öfwerwåld. Jag lydde utan drögsmål. Jag lät hämta en hyrwagn, steg därin med min Dame, deß Man, och därtil en yngling som wistades uti

ti deras hus. Wi kommo til fängelset, och jag begärade at få slippa in til Hr. Price.

Den glädje som min Far kände wid min åsyn, kom honom en lång stund at glömma bort sina egna olyckor. Han omfamnade mig på det ömmaste, wätte mig med sina tårar, och bad Himmelen framgent bewara mig lika wettig och dygdig, som jag mig hittils hade betedt. Han berättade mig därpå, huru han, så snart jag lyckligt kommit ned på gatan, hade anförtrodt mig uti Försynens händer, straxt sakteligen updragit de lakan, med hwilka jag hjelpte mig ned, och lagt dem på sitt rum i sängen; at han därpå gådt in uti min sängkammare, satt et utsläkt ljus wid sängen, och dragit wål til sparlakanet, för at inbilla Hushållerskan, när hon skulle inkomma, at jag wärkeligen låg och sof. At han därefter sielf gått, til sin egen kammare. Herr Vare, hade samma afton hållit sig hemma, och lagt sig bittida, sedan han natten förut sufwit nästan ingen blund. Hushållerskan hade och säkert trodt mig sofwa, ty man saknade mig icke, som jag förr berättat Eder min Fru, innan morgonen efter.

Se här min Fru, de frids-wilkor, som Hr. Vare hade förelagdt min Far, eller rättare sagt, för hwad wärde, han wille köpa mig. Han låfwade min Fader årligen 400 pund sterling, och mig äfwen så mycket, i hela min lifstid; men lade och til, at så framt min Far skulle sig härwid icke finna, så wille han skrida til den ytterste hårdhet. Herr Vare har hållit ord i detta senare. Han tänkte förmodeligen,

at min Far, dels skrämd af hans hotelser, dels och lockad af kärlek för penningen, skulle snart öfwertala mig at emottaga detta wederstyggeliga tilbud. I denna förhoppning, hade han tillåtit min Far, at få en hel dag wara tilsammans med mig Min Far, hade intet talt et enda ord med mig härom, af den ordsak, som han sedermera i fängelset för mig yppade, at han frugtade, det min kärlek för honom, skulle tilåfwentyrs kunna förmå mig, at upoffra min dygd. Nu kan jag trygt, tala med dig härom min Dotter, sade han, sedan wi Gudi lof? bägge sluppit undan, detta willdjurets klor: wi ha och något at lefwa af, åtminstone för en tid, och ho wet, om icke hans ondska snart torde gifwa sig. Får jag allenast min frihet åter, så måtte wäl något rum, ehuru litet det och kan blifwa, stå mig öpet til wistande och til försörgning. Jag har altid sökt upfylla mina skyldigheter; och har at förewita mig, hwarken lättja eller oskickligher därwid; sielfwa afwunden har wördat mit upförande; jag liter trygt på den Gudommeliga Försynen. Här gäller för närwarande tid intet annat, ån huru man måtte kunna påfinna något hederligit hus, uti hwilket du min dotter, tils widare, kan åga skygd och säkerhet emot både din och min förföljare.

Min Fader, hade för mycken heder, för at wilja inför allmänheten göra wäsende af sin otacksamme Lärjunges upförande. Han wäntade, at denne, sedan han fått sansa sig ifrån sin första öfwerilning, skulle med blygd ärkänna sitt brått, och därefter göra oß åfwen så mycket godt,

som

som han nu giordt oß ondt. Så tänka ädla Själar altid det bästa om andra. Och af denne orsak hade min Fader, intet låtit någon enda af sina wänner uti Berkshire weta, på hwad sätt man honom handterat. Alt hwad han hade giordt, war det, at han skrifwit et ganska ödmjukt bref til Herr Vare, hwarutinnan han ingen annan ynnest sig förbehöll, än allena den, at han måtte sättas på fri fot.

Herr Vares swar härpå, blef intet annat, än at han förnyjade sine förr giorde föreställningar; han wiste at jag war hos min Fader tilfinnandes; och at på andra wilkor än dem han förut kände, woro ingen frihet at förhoppas.

Knapt kunde min Far tro, at Herr Vare hade alfwara med deßa nedrigheter. Han tålte därföre ännu en månads tid, hwarefter han skref et nytt bref til Hr. Vare. Denne wistades då i Berkshire. Med samma gång, skref nu min Far til twå eller tre af sine förtrognaste Wänner, gaf dem sit beklaganswärda tilstånd tilkänna och beswor dem i de ömmaste ord, at söka beweka Herr Vare. Han gaf saken den bästa färg, som han kunde; diktade at han med Herr Vare hade kommit uti någon ordkastning, som änteligen slagit så ut, at Herr Vare i wrede låtit honom fängslas för en penningeskuld, den han omöjeligen kunde betala. För at icke ännu mera upreta Vares sinne, hade min Far uti hela sin berättelse, icke nämt et enda ord om hans stygga och oanständiga upförande.

Han befalte mig äfwen, at skrifwa til den pigan, som wi lemnadt hemma wid wårt hus uti Berkshire, at hon skulle sända mig mina saker, min Fars böcker, och något annat smått som wi behöfde. Som jag intet rest til Staden, utan höast för en månads tid, och jag ännu sörgde min Mor; så hade jag intet tagit mera med mig än en swart klädning, och litet linne; Min Far kunde således utan någon möda föra bort ifrån Hr. Vares hus, alt hwad som honom til hörde, och hwad jag wid min flygt efter mig lemnat: och så gjorde man honom intet hinder härwid; men mina bästa kläder woro lemnade hemma i Berkshire: Nu skulle de skaffas til Staden, tillika med min Fars Boksamling.

Wåra meubler woro intet af mycket wärde: Dem skänkte han åt wår gamla piga, åt hwilken han des utom war skyldig en del af lönen, som ännu hos honom innestod.

På intet af sina bref, feck han något swar; jag feck ett bref ifrån pigan, med berättelse, at hon fullgjordt min befallning. I skolen få höra min Fru, huru långt Herr Vare geck med sin nedrighet.

Icke nögd därmed, at han bragt min Far och mig, uti ytterstа trångmål, hade han swärtat oß ibland alt folk, och sagt, huru min Far nyttjat et tilfälle, då Hr. Vare sent om en afton hade kommit hem något beskänkt, at föra mig in i deß kammare, huru jag legat i deß fång, och at min Far morgonen därpå, påstått emot Herr Vare, at wi begge woro gifte. At

nu

nu straffa denne gamle skjälmen, hade Herr Vare tillagt, har jag kastat honom i fängelse, där han skal få wara några månader, för at lära, at jag intet är en man, med hwilken man så grost må wåga skämta.

Ehuru man öfweralt, och särdeles i wårt granskap, hyste de bästa tanckar om min Fars dygd och anständiga lefnad, för at kunna hålla Herr Vares berättelse för sannolik; hade likwäl Hr. Vare satt många i den tankan, at hwad han sagt, ägde sin grund. Man berömde hans mildhet emot oß, och dömde at wårt straff war mycket lindrigt emot wårt brått. Efter en sådan tancka, war ej undersamt, at min Far saknade swar på sine bref, af sine bekante. Herr Vare, hade sjelf låst min Fars bref, och gjordt af dem et flatt löje. Wår gamle piga, som warit uti wårt hus, alt sedan min Far gifte sig, och som kände hans dygd, war, kan hända den endaste af alla, som intet kunde öfwertala sig at tro, de förnedrande tilmålen som oß gjordes. Hon beskärmade sig grufweligen, och beklagade wår olycka. Detta war alt hwad hon kunde göra. Omsider, brydde Hr. Vares fördömda otacksamhet min Far så högt, sedan han började förlora alt hopp om hjelp, at han förföll uti den djupaste sinnes ångslan, siuknade af, och låg til sängs flere weckor.

Så snart han började bliswa något bättre, blef han angripen af slag uti sin högra sida. I detta tillstånd är han ännu i dag, mit arbete är det enda, som nu uppehåller honom, och jag är satt i den bedröfweliga nödwändigheten,

at kläda honom af och på, ei annorlunda än som et barn.

När de penningar woro förtärde, som han hade med sig i fängelset, och dem han mig förut gifwit, måste jag sälja bort hans Böcker och mina små saker; sedan wi nu ingen ting mera äga at föryttra, arbetar jag, för wårt gemensamma uppehälle.

Wi hafwa fått flere beskickningar ifrån Hr. Vare; Han har ofta gångor sändt sin hushållerska, för at öfwertala min Far, at finna sig wid de föresatta wilkor. Men wi hafwa altid nekat dertil. Eländet har ej mera kunnat ändra wår föresats, än de fördelaktigaste löften. Änteligen har Hr. Vare ledsnat wid at längre förfölja oß. Han ser, at min Far nalkas til grafwen: Han synes wilja låta honom få dö i ro, och smickrar sig, kan hända, med det hopp, at jag efter min Fars dödsfall, torde lemna mig uti hans händer: han känner min tilgifwenhet för min gamle Far, och han wet huru-omöjeligit det är, at jag kan blifwa hans, så länge denne hedersgubben lefwer.

Ni ser min Fru, at om man än skulle hafwa tilbudit mig, något ställe til undanflykt, hade jag aldrig kunnat öfwertala mig at lemna min Far, i det tilstånd han nu är. Jag har därföre endast warit omtänkt, på hwad sätt jag måtte kunna förförja både honom och mig. Jag gör deße blommor, hwilka förut woro min oskyldiga ro, men nu mera tjena at skaffa oß brödföda. På 8 hela månader, har jag intet warit utur min Fars Fängelserum. Fångawagtaren

taren har af medlidande tillåtit mig at wara där både natt och dag, efter han wiste, at jag war en dotter åt denna olyckliga gubben. Et qwinfolk som och hölts i detta fängelse, sade mig at hon hade en dotter, som ofta kom at hälsa på henne, och som kunde åtaga sig beswäret at förryttra mina blommor, om jag henne därföre wille på något sätt wedergälla. Jag samtykte därtil, och hon har i 8 månaders tid, tjent mig i detta mål.

Nu är denne flickan sjuk. Och som jag fått weta, at Herr Vare nu skal wistas i Bath, så har jag wågat mig at sielf gå ut. Här är i staden et handlande Fruentimer, som eljest plägar taga af mig hela mitt förråd, och til hwilken jag går en gång i weckan med mitt och min Fars lilla arbete, ty han bjuder och til så godt han kan, at hielpa mig, men i dag har hon swarat mig, at hon ingen afsättning haft på mina förra blommor, och kunde således icke taga deße emot. Några de wackraste plåckade hon likwäl ut, betalte mig dem, men gaf mig åter alla deße, som J ser här i korgen. Jag höll på, at helt bedröfwad gå hem igen när jag blef denna wagnen warse, och såg Er min Min Fru stiga därutur. Jag bekänner Min Fru, at J är den enda, åt hwilken jag utbudit min ringa wara, och det hade jag icke dristat göra, så framt jag icke uti Edert ansikte, trodt mig finna något mildt och intagande.

Den stackars flickan, gjorde för Grefwinnan denna bekännelsen, på et så qwikt och behageligit sätt, at Grefwinnan på det ömmaste rördes.

rördes. Om alt, hwad du mig nu berättat, mitt kära Barn, är sant, sade Grefwinnan, så gifwas i sanning mißfoster och skamfläckar ibland Människor.

Min Fru, alt är ganska sant.

Grefwinnan, som alt för wäl wiste, at bedrägerier kunna wanka, särdeles i stora Städer, satte sig före, at utröna sanfärdigheten, af hwad hon nu hade hört. Kanske, sade hon wid sig sielf, at detta alt är et upspunnit wärk af denne flickan, för at draga til sig andras medlidande. Jag bör hafwa reda härpå. — Hör mitt Barn, jag har lust at besöka din Far.

Min Fru, I skolen få se en gammal Hedersman, som säkert skal wäcka Eder medömkan. Kom min Fru — Kanske han wäntar mig med oro. Jag har aldrig warit så länge ute ifrån min Fader.

Grefwinnan wille utan drögsmål tilfredsställa sin nyfikenhet. Är det sant, tänkte hon, hwad jag hört; så kan jag aldrig för snart komma den olycklige til undsättning. Ljuger hon åter, så är det säkraste medel at kunna henne beslå, om jag sätter henne utur tillstånd och rådrum, at komma öfwerens med någon af fångarne, til at fullborda detta bedrägeriet.

Klockan war redan elfwa på dagen, när Grefwinnan åter steg i wagnen, för at begifwa sig til Fängelse-rummet. Hon tog flickan bredе wid sig. På wägen gjorde hon wår flicka många frå-

frågor, och feck på dem alla, åfwen så anständiga som qwicka swar. Detta ökade ej litet Grefwinnans nöje och lust, at fullborda sitt upsåt.

Man anlände til det ohyggeliga stället. Miss Price geck förut, och Grefwinnan följde henne tätt efter: Hon stadnade wid en dör och sade: Här inne är min Fader. Grefwinnan bad henne förut gå in. Hon giorde så. Grefwinnan blef stilla stående innanför dörren, och märktes intet af Gubben, för det mörker skull som rådde i rummet.

Grefwinnan blef strax warse en gammal wördig man; men kunde i början icke föreställa sig, at detta war Mr. Price, ty Dottren hade sagt henne, at han war starck och frodig til utseendet, men denne syntes däremot torr och helt utmagrad. Han hade grå hår, war klädd uti en sleten råck, med et silkes-bälte om lifwet, bar den ena armen uti ett swart kläde, såg tankfull ut, och hade framför sig en stor öpen bok, som liknade Bibelen.

Dottren steg til den gamle mannen. Han uplyfte sina ögon för at se hwem det war, och Grefwinnan läste uti hans ansigte en mildhet, en ärbarhet och et Majestet, som rörde henne in i sielfwa Själen.

Min kära Dotter, sade han, med en bedröfwad men mild röst, Du har länge warit ifrån mig i dag. Hwadan kommer detta? Hwem har hindrat dig? Jag frugtade, at dig händt någon olycka.

Af

Ach min Far, swarte flickan, och såg med det samma ned åt dörren, jag har i dag träffat en god Ängel, som bewärdigar Eder med sitt besök uti detta fängelse.

I det samma steg Grefwinnan fram til Gubben, som henne förut ej blifwit warse. Den gamle Herdersmannen böd til at resa sig up af stolen. Ach! ja, En god Ängel — Jag ser at här är all liknelse därtil — Måtte deß Själ swara emot deß behageliga utseende —! Wid det han sade deßa orden, bugade han sig djupt för Grefwinnan.

Blif sittjande, jag beder min Herre. Grefwinnan feck en stol, och satte sig bredewid honom. Han förblef en stund uti en wördsam tystnad, men utan at wisa minsta sinnes förwirring. Hwad har förskaffat mig, sade han änteligen, den åran af et så sällsamt besök? En Fru af eder wärdighet —! Hwadan kommer mig detta? Det är rart at se Människor, stiga ned ifrån lyckans och wälmågans egit stöte, för at besöka de olycklige. Twifwelsutan, har Himmelen sielf, sändt Eder hit.

Grefwinnan berättade Price, genom hwad händelse, hon kommit med hans Dotter i samtal; huru hennes berättelse hade rört hennes hjerta och tillika wäckt hennes längtan, at få höra de minsta omständigheter härtil, hörande af hans egen mun.

Historien är lång Min Fru: Jag skulle säkert tröttа edert tolamod med en omständelig berättelse af mina öden; likwäl om I så befaller, är jag redo at wisa Eder lydnad.

Ja,

Ja, Min Herre, I giören mig därmed et besynnerligit nöje, och är jag just i denna affigt til Eder kommen.

Price gjorde därpå för Grefwinnan, aldeles samma berättelse som hon förut fått af Dottren, utom det, at han förkortade några ställen, men lade åter något til på andra. Han wisade äfwen Grefwinnan affkrifter af sina bref til Hr. Vare, Hr. Vares swar på det första, och den gamla pigans bref til Dottren, så at wår Grefwinna feck om rigtigheten af altsammans, den fullkomligaste öfwertyggelse.

Huru stor är nu Herr Vares fordran hos eder? 400 pund sterling min Fru. Denna summan har jag af honom emottagit, sedan hans wärde Faders död.

Fatta mod Min Herre, I skolen icke länge dwäljas här Ach! Min Fru! Måtte Himlen wärdigt nog, belöna Edert ädelmod och Människokärlek! Men min fiende är et willdjur. Ära, dygd och religion, förmå ingen ting på hans onda och fördärfwada hjerta.

Price, kunde icke förmoda, at Grefwinnans upsåt war, at utbetala för honom denne skulden, utan förstod hennes ord så, som wille hon göra försök, at genom någon annan öfwertala Hr. Vare, til at afstå ifrån sin hårdhet.

Haf tålamod min Herre. Wi skola se til, hwad wi må kunna göra til edert bästa. Gif mig hit Hr. Vares bref, uti hwilket han föreslår eder de första wilkor, och där han lofwar eder frihet, så framt, i wiljen, lemna honom eder Dotter.

Här

Här är det, Min Fru; Måtte Himlen gynna edert ädelmodiga upsåt!

Detta gör ensamt tilfylleſt, Min Herre. Jag hoppas härmed wara i stånd, at göra et lyckligt slut på edra olyckor.

Dottren följde Grefwinnan ned til porten. I trappan tog Grefwinnan up sin pung, räknade 10 Guineer, och lade dem i Miſs Prices hand.

Så snart hon war hemkommen, efterſickade hon sin slägtinge Herr Warner. Han kom. Hon gjorde honom berättelſe om detta olyckliga folket, och hennes nitälſkan öfwer den nedrige Herr Vare, rögde ſig både i hennes anſigte, ord och åtbörder.

Se här, sade Herr Warner, et tilfälle, at få utöfwa Människo-kärlek. Jag wil för min del, med nöje utbetala den goda Gubbens skuld, och sätta honom i et lyckligt tilstånd, för hans öfriga lefnad. I hafwen samma ömma hiertelag som jag, och I kunnen kanh ända snarare än jag, upfinna ſielfwa sättet at fullborda mitt upsåt. Min pung är för eder öpen, i en så god affigt.

Min k. Warner, swarte Grefwinnan, så högt är ej nödigt, at I antagen eder detta ärende. I må spara Eder frikoſtighet, til et mera betydande tilfälle. Jag har 2000 Livres ännu orörda. Jag gör mig et nöje, at af dem anwända en liten del, til deſſe olyckliga perſoners undſättning

Men kåre Warner, I måſten oförd röjeligen ſkrifwa Hr. Vare til, ſom nu wiſtas i Bath.

I

I må berätta honom, at 400 pund sterling äro til hans tjenst, hwaremot han bör utan minsta tids utdrägt, sätta den arma Gubben på fri fot. Se här äro penningarne. Förehåll den nedriga Själen sit upförande. Låt honom förstå, at hela saken är Er noga bekant. Skäm honom därmed, at I antagit eder detta ärende, såsom edert egit. Kanske han eljest intet låter sig beweka.

Nej, sade Hr. Warner, til en så gemen Människa, håller jag mig för god at skrifwa; Men Jag känner en Köpman i Bristol: til honom wil jag skrifwa, med anmodan at til Vare utbetala deße 400 pund sterling, på Hr. Prices wägnar. Jag har lust at se, om Vare kan wara nog nedrig at dem emottaga. Brefwet som Herr Warner skref til Köpmannen lydde så:

"Til Her *Guillaume Blou*, berömlig Handlande i *Briſtol*."

Min Herre.

"Jag beder Eder, at I, så snart detta bref kommer Eder i händer begifwa Eder til *Bath*, upsöken där en wid namn *Vare*, en ibland de rikaste, men och den nedrigaste Människa i hela England: I behagen på mina wägnar, tilbringa honom denne hälsning: at han håller nu på 18 Månaden, en hederlig Präſtman i fängelse, för det han icke welat åt honom sälja sin Dotter. At

han säger denne hedersmannen wara sig skyldig 400 p. sterling, som likwäl är en stor osanning, emedan denne *summa* redeligen redan är betalt, genom den mycken omsorg och möda, som den förmente skyldige för *Vare* haft i deß ungdoms dagar. At deße penningar deßutom aldrig warit något lån, utan en gåfwa. Emedlertid, som *Vare* befinnes wara en nedrig sälle, som hwarken frågar efter skäl eller heder, så har han at igenfå genom eder, sina penningar, hwaremot *Price*, straxt bör slippa utur sit häkte."

"Här innelykt följer et *Vares* egenhändiga bref, som skal komma honom at ej litet blygs. Wisa honom det, och äfwen åt hans Wänner, om i några af dem känner. De böra weta, hurudan han är, och därigenom lära bliswa på sin wagt, emot et sådant miß-foster, i synnerhet om de äga några wackra Döttrar."

Om snabb wärkställighet beder jag, och om snart swar. I skolen därigenom icke litet förbinda,

Eder Wän och tjenare
Edvard Warner.

London d. 14 *Febr.* 1708.

Detta bref afsändes utan minsta drögsmål. Det blef beswarat, så fort möjeligit war. Köpmannen berättade, at han rest til Bath, sökt efter Vare, funnit honom, och lemnat honom straxt i händer sit eget bref til Mr. Price.

M

M. Vare skal i början hafwa stält sig, som hade han om hela denne saken, icke den minsta kundskap; men brefwet beslog honom, och kom honom at rådna, hwarwid han sagt: Ach! Ach! nu kommer jag i håg, hwad detta wil säga. Denne Mannen är en gammal narr och skymtare och hans Dotter är en liten toka; mit upsåt har aldrig warit at göra dem ondt. Jag eftergifwer gärna min lilla fordran hos denne Mannen, och aldrig har jag annat tänkt. Se här mit quitto därpå, som J honom kunnen sända. Han må gärna gå utur sit fängelse. Jag samtycker därtil af alt mit hjerta.

Köpmannen tilstälte Herr Warner i brefwet, Vares quittance på hela skuldfordran. Sådan wärkan hade skammen och frugtan på denne nedriga Siälen. Orörlig, wid den naturliga dygdes Lagens röst, oböjelig för Religionens åskade skyldigheter, förstockad emot samwetets förewitelser, måste Vare nu gifwa sig wunnen, när han fant sin nedriga gärning wara kundbar och beifwrad af sådant Folk, emot hwilka han swårligen kunde bruka päck och trug. Nu skulle han skyla sin mißgjärning, genom en twungen frikostighet, emot den gamle heders prästen. Så otrogen, grym, ärelös och otacksam han i hjertat war, wille han likwäl icke draga öfwer sig allmänhetens omdömme och förtjenta förakt. Detta tyckes wisa, at Vare, åtminstone ännu, war en nybegynnare i lasten.

Efter några dagars förlopp, sedan Köpmannens swar ankommit, besökte Hr. Warner

Grefwinnan. Han slog händerna til hopa, och gret af glädje, wid det han steg in i hennes kammare. Hr. Warner förde med sig Mr. Price, och deß wackra Dotter. Se här, sade han åt Grefwinnan, en gåfwa som jag eder förårar. Min fägnad är obeskrifwelig, at jag kunnat rädda deße älskanswärde personer, utan et tryckande elände.

Den goda Gubben aflade inför Grefwinnan sin tacksäjelse, med den belefwenhet, sintlighet och ärkänsamhet, at Hon kände innom sig den ljufwaste förnöjelse, wid åtanckan däraf, at Hon warit et medel til hans lycka. Miss Price teg, men hennes tystnad war lika så wältalig som Fadrens ord. Hon hade kastat sig för Grefwinnans fötter, och fattat uti deß händer, dem hon kyste och wätte med sina tårar.

Sedan Grefwinnan lemnat nödigt rådrum åt deras wördnads betygelser, talade hon så: Det wi för Eder begge gjordt, är i sanning långt mindre, än i Eder föreställen, men så få wi framdeles göra mera. Hr. Vare, har wägrat at emottaga den summa som han af Eder utkräft; den hörer Eder således til, och äro wi Eder för den samma redo skyldige. At wi återskaffat Eder friheten är det minsta. Wår omtancka bör och sträcka sig där hän, huru J med Eder Dotter, må kunna framdeles lefwa af deße penningar. Emedlertid och innan wi härtil funnit den bästa utwäg, åren J begge altid hos mig wälkomne. Ert rum skall dageligen stå öpet wid mitt bord. Man kan lätt tänka,

ka, huru deße orden på nytt uprörde deras tacksamma hiertan. Gudomliga nöje, at hugsvala bedröfwade sinnen! Ach! om de rike wiste, hwad söta känningar sådant medförer, de skulle då säkerligen göra et bättre bruk af sitt goda. Godheten är en ibland den högstes förnämsta egenskaper. Wi Människor, kunne aldrig något wärdigare oß företaga, än då wi ombeflite oß, at efterfölja wår Skapare uti deß oändeliga godhet. Sådane betraktelser, syßelsatte nu Grefwinnans tankar.

Hon lät göra Miſs Price nya kläder och prydde henne anständigt, dock ej prägtigt. Ach, sade den menlösa flickan, detta är alt för wackert åt mig. Grefwinnan smålog häråt, och tyckte sielf ingen ting wara åt henne för wackert, ty Miſs Price war wärckeligen en skönhet. Alt klädde henne oförlikneligen wäl, och tiente til at förhöja hennes naturliga behagligheter. Hennes Fader war en Man som i alt sit upförande röjde wett, och hwars tal gaf en widsträkt kunskap tilkänna. Med alt detta, framlyste hos honom en slags enfaldighet, som kunde hafwa prydt den så kallade Gyldene tiden, och tillika en belefwenhet, som hade paßat sig wäl för en Hofman. Hans lefnad war et sammanhang af dygd och ära. Grefwinnan såg honom med glädje efter sin återwunna frihet, dag ifrån dag liksom föryngras. Han mådde nu fullkomligen wäl, utom det, at han uti sin högra arm feck widkännas den lamhet, som slaget förordsakat.

Grefwinnans tanckar började nu wända sig därhän, huru hon måtte kunna få se Miss Price wäl försörgd, genom et henne anständigt Ägtenskap. Hon yppade sina tankar för Gubben, som härtil swarade: Måtte jag få lefwa intil den dagen, om Förspnen sådant tilstäder! sedan är jag nögd, at lägga mina ögon tilsammans.

En ung Köpman, med hwilken Grefwinnan brukade handla bodde på Strand-gatan i London. Hans namn war Henry Main, skicklig, dygdig och wacker. Han hade af sin Bror blifwit hulpen på fötterne, och höllts för wälmående. Just denne, tyckes mig wäl paßa til man för Miss Price, sade Grefwinnan wid sig sielf. Hon for til Henry Mains bod, och tog Miss Price med sig. Detta besök gjordes flere gångor, under förewändning af någon handel. En dag, sedan Grefwinnan gjordt sit köp, sade hon til den unge Mains: J synes mig wara i wälstånd sat Min Herre, Eder handel har sin jämna gång; Eder felar nu ej mera än en god hustru som är Eder wärd. Wår gamla bekantskap, ger mig frihet til at göra Eder denna påminnelsen, som jag hoppas J icke lärer illa uptaga. Min Fru, swarte härtil den unge Mains, jag skulle skatta mig högst säll, om jag kunde behaga någon dygdig flicka, som med mig wille dela både mina förmåner och de beswär, som med min Handel äro förknippade.

Åh!

Åh! Det ankommer på Eder at söka en sådan up. Menen I wäl, at en dygdig flicka skall komma och biuda sig sjelf ut —?

Så måtte jag min Fru, anmoda någon annan, at för mig uträtta detta bekymmersamma ärende, ty jag märker på mig sjelf, at jag, som mina Wänner mig förebrå, är alt för blyg, at sjelf tala til. Dock inbillar jag mig, at i fall jag ägde något tilfälle, at få tala med den personen, som redan gjordt på mitt hjerta et djupt intryck, skulle jag blifwa dristig nog, at för henne framföra mina tankar.

Har I då sedt något Fruentimmer, som segrat på Edert sinne —?

Henry Main rådnade wid denna frågan, kastade i det samma ögonen på Miss Price, och swarte med en liten bestörtning: Min Fru, jag torde en annan gång få mera tala med Eder härom. — Hör sade Grefwinnan, skulle I wäl wilja taga en hustru af min hand? mycket häldre än af någon annans, swarte den unge Köpmannen med en förnögd upsyn. Grefwinnan tog afsked, och for hem med wår Miss Price.

Hwad hände? den unge Henry Main friade til Miss Price. Hennes Fader gaf sit bifall härtil. Flickan sielf fant behag för sin älskare, Och Grefwinnan fullbordade saken, genom et prägtigt Bröllop, hwar jämte

te hon skänckte Bruden 1000 pund sterling til morgongåfwa. Den ädelsinte Herr Warner glömde icke häller bort at wara frikostig emot det unga paret, utom det, at han höll den gamle Price, 100 pund sterlings årlig ränta tilhanda, så länge han lefde.

~~Ruotu Maunoli. 2.~~

Ro. Kaunoliij. ja

taide 2.

Miss